

Gang det ærede Medlem i Fjor under sidste Rigsdagssamling tog Ordet her i denne Sal i Anledning af de Beskyldninger, som blev fremførte mod den tidligere Justitsminister, udtalte han, som jeg allerede har nævnt, at han ikke byggede sit Krav om en Undersøgelse paa de Beskyldninger, som den Gang blev fremsatte, men han byggede det paa flere Aars Iagttagelse af den tidligere Justitsminister — 6 Aars Iagttagelse forekommer det mig, at den ærede Ordfører sagde. Men nu er Forholdet dette, at i de 3 Aar i det mindste af de 6 Aar stod jo det ærede Medlem som Medlem af Venstrereformpartiet, hvoraf ogsaa den tidligere Justitsminister var Medlem. Hvis nu den ærede Ordfører havde fremført nogle Beviser, den Gang han udtalte, at han havde givet Agt paa Justitsministeren i 6 Aar, havde det været noget andet, men det gjorde han ikke, han sagde blot dette ene, at han havde været agtpaaagivende overfor ham i 6 Aar, og derefter maatte han anbefale, at hans Administration blev undersøgt. Men nu er der jo det ganske mærkelige, at i den Tid, det ærede Medlem stod i vort Parti, da var der ingen af os, der hørte ham ytre et Ord imod Justitsministerens Administration. Den Gang kunde han dog have talt med nogen Vægt, den Gang vilde hans Ord have haft den Vægt, som en Partifælles Ord kan have, og selvfølgelig en meget større Vægt, end de vilde kunne have, naar han staaer som politisk Modstander af den Mand, som han anklager; men vi hørte aldrig det ærede Medlem ytre noget om, at han havde begrundet Mistanke til Justitsministerens Forhold, for saa vilde han sikkert være bleven hørt. Men da dette forholder sig saaledes, forekommer det mig, at saa er den ærede Ordfører alligevel ikke den rette Mand til at komme til mig og sige til mig, at jeg skulde møde med Hatten i Haanden og bede om Forladelse.

Angaaende det Ændringsforslag, som det ærede Medlem som Ordfører anbefaler, har jeg allerede udtalt mit Syn paa Spørgsmaalet, som ogsaa fremholdes her i dette Ændringsforslag, om en Revision af de Albertiske Love, og det skal jeg altsaa ikke komme ind paa. Forslagsstillerne ere enige med os om at bevare det parlamentariske System, men da det er Tilfældet, saa forekommer det mig, at dette ærede Parti ogsaa meget vel kunde tage sit Ændringsforslag tilbage og slutte sig til Flertallets Forslag. Det vilde selvfølgelig hjælpe til at klare den politiske Situation

meget stærkere, hvis samtlige Medlemmer her i Tinget saa vidt muligt kunde samle sig om det foreliggende Forslag, og det forekommer stadig væk mig, at Flertallets Forslag er af et saadant Indhold og en saadan Form, at det vilde kunne samle alle Medlemmer her fra dette Ting, saa meget mere, som der imod det Hovedindhold, som Beslutningen har, jo ikke her i denne Sal har gjort sig modsatte Anskuelser gældende i alt Fald ikke indtil dette Øjeblik. Jeg kan saaledes ikke tilraade at stemme for de Ændringsforslag, som ere stillede af Folketingets Venstre, af Højregruppen og af det socialdemokratiske Parti. Jeg maa fraraade deres Vedtagelse og fremdeles anbefale Vedtagelsen af Flertallets Ændringsforslag.

N. Andersen: Det er jo egentlig ikke lysteligt i en sen Aftentime at faa Ordet i denne alvorlige Sag, alvorlig paa en Maade og i et Omfang, som vi heldigvis sjældent have kendt Mage til. Den Samfundsbrøde, som en Mand, der nylig har staaet som en af Samfundets Ypperste i vort Lands Styrelse, har gjort sig skyldig i, har mildest talt gennemrystet den danske Nation paa en saadan Maade, at det sent vil forglemmes. Det Faktum, at en Enkeltmand her i vort lille skikkelige Land, saa vidt man kan skønne uden Medhjælp fra nogen Side, har kunnet tilrane sig af fremmed Ejendom et Beløb, som vel sagtens ligger mellem 15—20 Mill. Kr., gennem en lang Aarrækkes Bedragerier, det er et saadant Fænomen, at man ikke kan forbavses over, at vore Naboer mod Nord, Syd, Øst og Vest undre sig over, at noget saadant kan ske. Det er jo ikke alene den uhyre Brøde, der er begaaet mod Ejendomsretten, men det er den uafvættelige Skam, den kolossale Forbrydelse, som er begaaet mod den danske Nation, som man ikke nok som kan harmes og sørge over. Og det er jo saadan nu, jeg ved det fra Venner og bekendte, som have været ude at rejse nu paa Slutningen af Sommeren, snart til den ene og snart til den anden Side, at man spørger: Hvor er det muligt, at noget saadant kan ske i Danmark? Hvor er det muligt, at en Forbryder af den Beskaffenhed kan have Sæde i Kongens Raad, hvor er det muligt? sige de. Ja, saa gives der jo den eneste Forklaring, som kan gives: Man har selvfølgelig været uvidende om det, og det er Staten i sig selv uvedkommende Midler, som den paagældende har gjort sig til Herre over paa ulovlig Vis. Men